

Jézus, az ő családja, és az ő tanítványai néhány napra Kapernaumban maradtak, majd azután Jézus felment Jeruzsálembe a páska-ünnepre. A törvény megkívánta, hogy minden zsidó férfi vegyen részt évente a három ünnepen a Szent Városban: Páska, Pünkösd és a Sátoros ünnep (5Móz 16,16). Azok az ünnepek, amelyeket János evangéliuma megemlít, a következők: Páskaünnep (Jn 2,13; 6,4; 12,1), Lombsátor ünnepe (Jn 7,2), Templomszentelési ünnep (Jn 10,22). A Jn 5,1-ben említett, de meg nem nevezett ünnep valószínűleg a Purim (Eszter 9,26.31).

Bár Jézus szándékosan megsértette a farizeusok ember-alkotta vallási hagyományait, a mi Urunk engedelmeskedett a törvénynek, és azon volt, hogy megerősítse azt. Életével és halálával betöltötte a törvényt úgy, hogy ennek következtében ma a hívőket nem terheli a „szolgaság igája”.

Elsősorban Jézus azzal nyilvánította ki Isten iránti buzgalmát, hogy **megtisztította a templomot** (Jn 2,13-17). A papok jövedelmező üzletet alapítottak abból, hogy idegen pénzeket zsidó pénznemre váltottak, és az áldozatokhoz szükséges állatokat is árultak. Ez a „vallásos üzletelés” kétségtelenül a messze távolból Isten imádatára a templomba érkező zsidók kényelmi szempontját szolgálta kezdetben, ám idővel a kényelmi szolgáltatás üzletté vált, már nem a szolgálat volt a cél. A tragédia ebben az volt, hogy az üzletelést a templomban a pogányok udvarán tartották, azon a helyen, ahol a zsidóknak a pogányokkal kellett volna találkozniuk, hogy beszéljenek velük az egyetlen igaz Istenről. Azok a pogányok, akik keresik az igazságot, valószínűleg nem találják meg a templomban a vallásos kereskedők között.

A mi Urunk váratlanul megjelent a templomban, és kitakarította! Vigyázott arra, hogy ne tegye tönkre más tulajdonát (például nem engedte szabadon a galambokat), de világossá tette, hogy ki az, aki irányít. A templom az ő Atyja háza volt, és nem akarta, hogy a vallási vezetők beszennyezzék azt az ő pénzcserinéló vállalkozásaikkal.

A templom állapota élénken megmutatta a nemzet lelki állapotát. A vallásuk egyhangú rutinná vált, amely felügyeletet gyakorolt a világias gondolkodású embereken, akik legfőbb vágya az volt, hogy tekintélyre tegyenek szert és meggazdagodjanak. Nem csak a bor fogyott el az esküvői lakomán, hanem Isten dicsősége is elhagyta a templomot.

Amikor látták a bátor buzgalmat Jézusban, a tanítványoknak a 69. zsoltár 10. verse jutott eszébe: „Mert a házad iránti féltő szeretet emészt engem”. Ez a zsoltár határozottan messiás-zsoltár, amit többször idéz az Újszövetség.

Még mindig volt egy istenfélő maradék Izráelben, akik tiszteletben tartották a templomot (Lk 1,5-22; 2,25-38), de a legtöbb vallási vezető hamis pásztor volt, aki kihasználta az embereket. Azzal, hogy Jézus megtisztította a templomot, „háborút hirdetett” a képmutató vallási vezetők ellen (Mt 23), és ez végül a halálához vezetett. Az Isten háza iránti féltő szeretet (buzgalom) valóban felemésztette őt!

Másodszor: Szintén kimutatta buzgóságát azáltal, hogy **odaadta az életét** (Jn 2,18-22). A vezetők számára ésszerű kérdés volt, hogy Jézus mutassa meg tekintélyének forrását. Elvégre ők voltak a zsidó hit őrzői, és joguk volt hozzá, hogy megvizsgáljanak minden színre lépő prófétát. „Mert egyfelől a zsidók jelt kérnek” (1Kor 1,22). A szolgálata ideje alatt gyakran kértek a vezetők Jézustól jelet, és ő visszautasította ezt, kivéve Jónás próféta jelét (Mt 12,39kk). „Jónás jele” a halál, 3 napi eltemetetés és feltámadás.

Jézus a templom képét használta föl arra, hogy közvetítse ezt az igazságot. „Romboljátok le ezt a templomot (a testemet), és három nap alatt felépítem” (Jn 2,19). Mivel lelki vakságban szenvedtek, azok, akik hallották ezt, félreértették amit mondott. Végig, János evangéliumán keresztül olyanokkal találkozunk, akik félreértenek lelki igazságokat, és anyagi vagy fizikai szempontból értelmezik azokat (Jn 3,4; 4,11; 6,52). Heródes templomát Kr. e. 20-ban kezdték építeni, és nem fejezték be Kr.u. 64 előtt. Hogyan tudná „felhúzni” ezt az épületet bárki három nap alatt?

Ez a közlés természetesen jövendölés volt az Ő haláláról és feltámadásáról, és a tanítványok emlékeztek rá, amikor feltámadt a halálból. De az ellenségei is megjegyezték, és visszamondták a kihallgatásakor (Mt 26,59-61), és néhány ember csúfolta vele, amikor meghalt a kereszten (Mt 27,40).

János, ennek az evangéliumnak a megírásakor számos élénk képet is belevett beszámolójába, ami a megváltó halálát szemlélteti. Az első a bárány levágása a Jn 1,29-ben, jelezve, hogy halála helyettes áldozat lesz a bűnösökért. A templom lerombolása a második kép (Jn 2,19), ami erőszakos halálra utal, és ami győzelmes feltámadásban végződik.

A harmadik kép pedig a kígyó **felemeltetése** (Jn 3,14), utalás a 2Móz 21,5-9-re. A Megváltó bűnné tétetik értünk (1Pt 2,24). Halála önkéntes lesz (Jn 10,11-18): a Pásztor leteszi az életét a juhokért. Végül pedig a búzaszem elvetése (Jn 12,20-25) azt tanítja, hogy halála gyümölcsöt fog teremni Isten dicsőségére. Halála és eltemetése kudarcnak fog látszódni, de a végén Isten győzelmet mutat föl.

A templom fontos eleme volt a zsidó hitnek, mivel azt feltételezték, hogy ott tartózkodik Isten. Minden zsidó vallási szertartás és áldozat a templomban központosult. Amikor Jézus felvetette, hogy az ő becsben tartott templomukat le fogják rombolni, számolni lehetett dühös reakciójukra. Elvégre, ha az ő teste a templom, akkor nincs szükség többé a zsidó templomra. Ebben a rejtélyes mondatában a mi Urunk tulajdonképpen előre jelezte a zsidó vallási rendszer végét.

Viszont ez volt az egyik cél is, amit János szem előtt tartott, amikor megírta az evangéliumát: a törvényre épülő vallási rendszer véget ért, és Jézus Krisztus által helyébe lépett a „kegyelem és igazság”. Ő az új áldozat (Jn 1,29) és az új templom (Jn 2,19). János később el fogja mondani nekünk, hogy az új istentisztelet a belső lelki épségünkön múlik, és nem külső földrajzilag meghatározható helyeken (Jn 4,19-24).